

Elemente naturaliste existente in constructia personajului Stavrache din nuvela In vreme de razboi de Ion Luca Caragiale

Naturalismul a fost un curent literar aparut in Franta, la finele secolului trecut si extins apoi in multe tari din Europa si America. Principalul reprezentant si teoretician al naturalismului a fost scriitorul francez Emile Zola.

Adeptii acestui curent separa "felia de viata" din complexitatea realului, acordand atentie factorului ereditar, aspectelor biologice si fiziologice (de care este legata evolutia personajelor) si chiar patologicului.

Tema nuvelei "In vreme de razboi" de I.L. Caragiale, o constituie dezumanizarea individului stapanit de patima imbogatirii; in acest sens, etapele decaderii morale a hangiului Stavrache, scot in evidenta elemente apartinand esteticii naturaliste:

1. Faptele personajului (ca si ale fratelui sau, preotul) pot fi puse si pe seama factorului ereditar: "Incontestabil exista-o tara in familia in care un frate innebuneste, iar altul se face talhar ca popa si delapidator ca ofiter" (G. Calinescu).
2. Preferinta naturalismului pentru morbid ori pentru viciile si defectele fizice, se converteste aici, in prezentarea deformarii sufletesti a personajului principal. Pentru aceasta, autorul pune in evidenta aspectele intunecate ale constiintei, sondand gandurile cele mai ascunse ale hangiului: dorinta nemarturisita ca talharii sa-si divulge capetenia, spaima ca, intr-o zi, s-ar putea sa-i vina "o nebuneala sergentului sa spuie ca el e stapanul averii" si chiar speranta ca fostul preot va fi murit in luptele de la Plevna; astfel, atunci cand primeste prima scrisoare, hangiul mai priveste "bine" data: "in adevar, scrisoarea era expediată cu trei zile mai inainte de luarea Plevnei. Dar acumă ...". Dorinta (nerostita) ca fratele sau sa fi fost ucis, da masura dezumanizării acestui personaj.
3. Tot de morbidul specific naturalismului tine si tema "moroiiului" (stafiei): "vizita" "mortului" pune in miscare instinctele criminale ale lui Stavrache (care traieste, in planul halucinatiei, senzatia organica dorita: "simte cum degetele-i patrund in muschii grumazului strivindu-i, afundand beregata, sfaramand incheietura cerbicii").
4. Ca intr-o foaie de observatie clinica, autorul urmareste. reactiile fiziologice ale hangiului, in episodul final.

Terorizat de aparitia omului care il chinuise si in visele halucinatorii, Stavrache are gesturile unui dement: gura ii ramane cascata, privirea fixa, mainile ii intepenesc. incercarea lui lancu de a-i explica motivul sosirii sale,, declanseaza alte manifestari anormale: hangiul isi varsa pe piept paharul cu vin, apoi, cuprins de frisoane, le arata celor doi drumeti un chip "ingrozitor, cu parul valvoi, cu mainile-nclestate, cu gura plina de spuma roscata".

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Instinctele lui criminale se trezesc si, in crancena incercare de a-si ucide fratele, Stavrache capata forta unui nebun. Legat "butuc" '(printr-o stratagema a fostului preot), hangiul ii scuipa pe cei doi si rade in hohote.

Cand lumanarea este aprinsa, iar ochii lui intalnesc lumina, Stavrache incepe sa cante popeste.

Prin tenta naturalista din nuvela, conditia umana este pusa sub semnul biologicului, al patologiei si al instinctelor primitive, mijloc de a prezenta un personaj dezumanizat pana la limita inferioara.